

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nizký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; ypoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

SLOVO V ČASE (2)

Před několika dny vyvolal drobné „vzbouření na vsi“ jeden výrok Karla Schwarzenberga, do dnešního dopoledne stále ještě českého ministra zahraničí. U pana ministra jsme zvyklí na poněkud obzvláštní výroky, nepostrádající logiku, historickou zkušenost a současně i humor. Nikoli všichni jeho vystupování chápou. Zejména nikoliv ti, kteří ho označují za neúspěšného kandidáta na funkci českého prezidenta. Nebyl sice nejúspěšnější, avšak nikoli neúspěšný, protože se dostal až do závěrečného finálního kola, v němž byli kandidáti pouze dva. Neúspěšnými kandidáty byli všichni ostatní, například dnešní čerstvě jmenovaný místopředseda vlády, známý politický popleta (termín Jiřího Paroubka) a dlouholetý normalizační bolševik.

Avšak vraťme se k onomu knížecímu výroku. 28. června 2013 se konala v Senátu Parlamentu České republiky konference pod názvem **Domov střední Evropa: biografie, tradice, identity**. Konferenci pořádal předseda Senátu PČR Milan Štěch spolu s předsedou Saského zemského sněmu Matthiasem Rösslerem. Host ze Saska zcela jednoznačně prohlásil, že Češi jsou nejbližšími sousedy Sasů a mají společného více, než si mysleli - historii, tradice a konec konců také krajinu kolem Labe. A co přesně řekl v debatě konference náš ministr zahraničí? Agenturní zprávy to udávají takto:

"Začátkem 90. let dobří přátelé tvrdili, že jsme součást západní Evropy. Samozřejmě jsme nebyli nikdy, máme jinou mentalitu, máme jinou tradici, máme jinou politickou kulturu, jak jsem v posledních týdnech taky zjistil, tudíž zajisté nepatříme k západní Evropě. Nic si nepomůžeme, zůstaneme střední Evropa a z této polohy se nepohneme," prohlásil Schwarzenberg.

V souvislosti s identitou Schwarzenberg poznamenal, že její vnímání se v historii měnilo v podobě národní, zemské či jazykové identity a že jedna její velká změna zřejmě ještě přijde za několik generací. *"Doufám, že se budeme jednou cítit jako odpovědní občané Evropy. Asi je to žádoucí, abychom přijali i tu širší identitu,"* uvedl ministr. Ve 20. století se podle něj ukázalo, že bylo "tragickým omylem a

perverzním myšlením" nadřazovat svou identitu ostatním. "Budme pokorní a neberme se tolik vážně," dodal Schwarzenberg.

Jeho výroky se mohou cítit dotčeni mnozí, zejména ti, kteří v devadesátých letech skandovali, že se chceme vrátit do Evropy, ale mysleli tím západní mzdy za socialistický výkon práce. Karlovi Schwarzenbergovi můžeme možná vyčítat mnohé, nikoli ovšem to, že by se necítil příslušníkem českého národa. Již v osmdesátých letech jako předseda Mezinárodního helsinského výboru pro lidská práva se zasazoval o dodržování lidských práv v Evropě a pochopitelně i v tehdejší Československu. V Bavorsku pak založil s Vilémem Prečanem Československé dokumentační středisko, literární archiv českého exilu a disentu. Nebylo mu zatěžko přijmout před třiatváceti lety, v červenci 1990 nabídku Václava Havla na funkci kancléře prezidenta republiky. V ní udělal veliký kus práce, dodnes málo doceněné.

Jak tedy myslel uvedené výroky?

V pondělním Respektu to kníže v minirozhovoru s názvem „I uran se mění, ale dlouho“, vysvětluje zcela lapidárně. Stýská si, že jsme příliš závislí na státu, že neustále vyžadujeme jeho pomoc, aniž bychom vytvářeli tolik potřebnou občanskou společnost. Bohužel tento termín se u nás vydává za všechno možné, nikoli za to, čím ve skutečnosti je. Mnohokrát jsme v tomto listě o tom, co chápeme potřebou vytváření občanské společnosti, psali.

Nikdy toho (zatím) nebude dost napsáno. Tedy i pro vás, kteří jste následující řádky již někdy četli, není na škodu si je zopakovat. Vybral jsem je z několika starších textů na toto téma:

Hodně lidí (včetně politiků) rádo operuje termínem „občanská společnost“. Většinou se tak děje s malou znalostí věci, protože občanská společnost zdaleka není pouze to, že občané mohou projevovat jisté aktivity, nebo že existují občanská sdružení.

83/1990 Sb.

ZÁKON

ze dne 27. března 1990
o sdružování občanů

Změna: 300/1990 Sb.; 513/1991 Sb.; 68/1993 Sb.; 151/2002 Sb., 342/2006 Sb.

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

Úvodní ustanovení

§ 1

- (1) Občané mají právo se svobodně sdružovat.
- (2) K výkonu tohoto práva není třeba povolení státního orgánu.
- (3) Tento zákon se nevztahuje na sdružování občanů
 - a) v politických stranách a politických hnutích,
 - b) k výdělečné činnosti nebo k zajištění řádného výkonu určitých povolaní,
 - c) v církvích a náboženských společnostech.

§ 2

- (1) Občané mohou zakládat spolky, společnosti, svazy, hnutí, kluby a jiná občanská sdružení, jakož i odborové organizace (dále jen "sdružení") a sdružovat se v nich.
- (2) Členy sdružení mohou být i právnické osoby.
- (3) Sdružení jsou právnickými osobami. Do jejich postavení a činnosti mohou státní orgány zasahovat jen v mezích zákona.
- (4) Vojáci v činné službě nemohou vytvářet odborové organizace a sdružovat se v nich. Rozsah oprávnění odborových organizací sdružujících příslušníky Sboru národní bezpečnosti a sborů nápravné výchovy při uplatňování a ochraně jejich sociálních zájmů stanoví zvláštní zákon.

Především si musíme říci, že v této zemi zatím ještě žádná občanská společnost neexistuje. Bylo by to moc jednoduché. Od roku 1989 jsou u nás vytvářeny, zejména po právní stránce podmínky

k tomu, aby se občanská společnost mohla začít formovat. Jeden z mála dobrých zákonů byl přijat československým Federálním shromážděním dne 27. března 1990. Jde o zákon č. 83/1990 Sb. „O sdružování občanů“ a zákon č. 84/1990 Sb. „O právu shromažďovacím“. První z těchto zákonů dává občanům velice demokratickou možnost sdružovat se, když dřívější termín spolek nahrazuje pojmem sdružení. Sdružení zákon charakterizuje jako spolky, společnosti, svazy, hnutí, kluby a jiná občanská sdružení, jakož i odborové organizace. Nešikovný je pouze onen název „občanské sdružení“, slovo spolek by odpovídalo více našim tradicím, avšak zákon hovoří o sdružování, protože spolčování zřejmě evokovalo terminologii z dob totalitních. Občanská sdružení, byť by pracovala co nejlépe a nejsvědomitěji, sama občanskou společnost nevytvoří. Můžeme tedy říci, že jednu z podmínek pro vznik občanské společnosti bychom měli. Bohužel, tolik potřebný proces spolčování byl u nás na desítky let násilně zadržen, takže byly umrtveny tradice, ztraceny zkušenosti a hlavně scházeli moudří a morálně vyspělí vůdcové spolků v obcích i ve městech.

Zákon č. 68/1951 Sb. „O dobrovolných organizacích a shromážděních“ z 12. července 1951 znamenal u nás konec dobrovolného spolčování. Prováděcí pokyny ministerstva vnitra k tomuto zákonu obsahovaly i tuto větu: *Těžisko spolčování v lidové demokracii přechází na masové organizace. Měšťácké bezobsažné a samoúčelné formy spolkaření jsou přežitkem.* Oč lépe jsou na tom například v Rakousku, kde v roce 1867 vydaný „zákon o právě spolčovacím“ platí dodnes, pouze byl v roce 1951 drobně novelizován, spíše osvobozen od archaického znění některých článků. Platil i u nás po roce 1918 a zrušen byl právě v roce 1951. Naštěstí je v nás zřejmě potřeba sdílení hodnot zakódována, takže brzy po přijetí uvedeného zákona začaly vznikat stovky a tisíce neziskových organizací, jak také někdy občanským sdružením a podobným organizacím říkáme.

Non governmental organizations (NGO), jinak nevládní neziskové organizace jsou samozvanými vládci zvláště tam, kde o ně nikdo nestojí. Nebyly nikým z nás zvoleny. Na vlastní provoz čerpají dotace a granty z ministerstva životního prostředí, Státního fondu životního prostředí a dalších fondů. Zneužívají svého vlivu na média i na politickou scénu.

Toto je citace z článku v jenom našem deníku před několika lety. Strašný, nespravedlivý, zavádějící text, nemají s praxí většiny občanských sdružení nic společného. Pochopitelně, že velice demokraticky nastavené podmínky spolčování, sem tam zlákají nějaké podvodníky, kteří založí sdružení zcela účelově. Třeba 14 dní předtím, než dostanou nějakou státní dotaci. I to se někdy stává, ale není to pro dnešní neziskový sektor typické. Jak vidíte dle onoho posledního citátu, stále mnoho lidí ani netuší, co jsou to neziskové organizace. Ty jsou totiž pro postupný vznik a vývoj občanské společnosti nepostradatelné. Také si musíme říci, že občanská společnost nevzniká ani k žádnému datu, ani v určitém roce. Takže nikdy vlastně nemůžeme říci, že již definitivně existuje. Vždyť ona dokonce nemá ani oficiální definici. A to je právě dobře.

„...myslím, že člověk nemusí být velkým ekonomem či počtářem, aby přišel na to, že občanská společnost se vyplácí...většina neziskových aktivit neslouží jen těm, kdo se jich účastní, ale přináší obecný prospěch, tedy výsledky, z nichž se tak či onak můžou těšit všichni...jednou ze základních dimenzí občanské společnosti a zároveň jednou z forem či podmínek jejího rozvoje je tedy decentralizovaný stát...“

(Václav Havel – CO JE OBČANSKÁ SPOLEČNOST – projev 26. 4. 1999 v Minneapolis, USA)

I ve sjednocené Evropě se žádný stát nehodlá zbavovat své národní identity. Jejím zdrojem je také společně sdílená historická paměť. Potřebujeme ji osvěžit. Potřebujeme znát a poznat to, co jsme se ve škole neučili. Tedy i to, jak to dělali ti před námi. Dnes víme, že je toho dost, co můžeme položit na společný evropský stůl. Avšak je třeba si umět přiznat i to, že mnohému se musíme učit. Ani opatření o přednosti chodců na přechodech nezajistilo, aby se obě strany, chodci a řidiči chovali v duchu úmyslu zákonodárce. Občasné zmatky na silničních přechodech jsou jakýmsi symbolem stavu, který panuje v neziskovém sektoru, včetně jeho postavení ve společnosti.

Až někdy najdete doma na půdě fotografii svého pradědečka v uniformě Spolku veteránů bitvy u Lipska (vznikl v roce 1873), vězte, že členové tohoto spolku neplnili pouze úlohu být pestrým doplňkem ve slavnostních průvodech a při podobných příležitostech. Stavěli také pomníky a udržovali je. Zajímali se o vdovy a sirotky a snažili se jim i dary ulehčit jejich krutý osud. Vytvářeli společenství, na které se mohla spolehnout obec či město. Neb oni byli nositeli znalostí o tom, jak kruté jsou vřavy válečné a jakou hodnotu má život. Podle toho se také chovali. Mnozí předčasně vyspěli zkušenostmi válečnými. Díky jim přinášeli i do společného života obce potřebnou uvážlivost, hodnotu vztahů a jistoty. Jelikož tohle neměli napsáno ve stanovách, nepřijdeme na to při studiu písemností spolku. Ale přijdeme na to při studiu historie obce.

Ona ani Obec baráčníků nebyla spolkem, který by chtěl okolí zvěstovat, že všichni jeho členové jsou majiteli domků. Oni se baráčníci starali nejen o své domky, ale i o to, aby si každý uměl zamést před vlastním prahem. Starali se i o to, co je za plotem jejich zahrádek a dvorků.

U nás byl velmi známým mecenášem architekt Josef Hlávka. Díky jemu máme do češtiny přeloženo celé dílo Shakespearovo. Mnohá umělecká díla byla zachráněna tím, že je Hlávka kupoval do svých uměleckých sbírek a podpořil tak jejich autory. Sám přímo podporoval básníky, malíře a literáty (Aleš, Vrchlický, Zeyer, Dvořák, Sládek, Hynais), vkladem 25 000 zlatých zřídil

Fond na postavení sochy sv. Václava na Václavském náměstí v Praze, podporoval i krajanské spolky a financoval zahraniční studentské stáže.

Filantropie a mecenášství byly (a doufejme, že budou) projevem kultivovaných a vzdělaných osobností, které patří neodmyslitelně k rozvoji občanské společnosti v našich zemích. Bohužel mnohé z těchto osobností upadly v zapomenutí, především proto, že byly z hlediska třídního nepřijatelné. Odtud i stále přezíravý názor postkomunistické společnosti na významné osobnosti z řad české šlechty. Například František Antonín hrabě Špork (*1662, † 1738 na snímku vlevo), jehož manželkou byla Františka Apolonie z nizozemské rodiny Sweerts, byl milovník myslivosti a vynalezl dokonce rychlopalnou ručnici. Jemu vděčíme i za uplatnění lesního rohu v české hudbě, byl zakladatelem „Mysliveckého řádu sv. Huberta“ a mimo to se staral o vzdělání obyvatel na jeho

panstvích. Rozdával zdarma knihy, které nechal tisknout v jím založené a ve své době nejmodernější tiskárně v Lysé, sám knihy psal a překládal.

Podporoval Petra Brandla, založil českou mědiryteckou školu, vydržoval vlašskou operu, založil klášter, lékárnu, lázně, útulek pro přestárlé lidi ze svého panství, vykupoval křesťany z tureckého zajetí a veřejně brojil proti čarodějnickým procesům. Díky jemu mohl Matyáš Braun, vynikající řezbář a sochař zkrášlit interiéry a okolí Kuksu i Lysé. A byl také svobodným zednářem. Jejich lóže patří také k tradici evropské i české občanské společnosti.

Spolky měšťanské nebyly zdaleka bezobsažnými a samoúčelnými formami sdružování. Naopak. Nebylo lidské činnosti, nebylo občanských potřeb, aby se jich nějakým způsobem svou činností netýkaly.

V 16. století například vznikají sice většinou na náboženské půdě místní literátská bratrstva, která rozvíjela kulturu, filozofii, etiku, vzdělanost, školství, latinskou a českou literaturu, renesanční styl života, ale i úctu k Bohu, šíření ctností, zušlechťování dobrých mravů, svornost, lásku, mezilidské vztahy v duchu humanistické filozofie a morálky. Zdrojem příjmů všech těchto družení byly především sbírky a především pak odkazy těch občanů, kterým záleželo na rozvíjení vzdělání a kultury. Národnostní hlediska zde původně nesehrávala zásadní nebo rozporuplnou roli. Jistě, mnohé aktivity byly vytvářeny ve smyslu národního povzbuzení, ale nikdy ne ve smyslu nacionálním.

Proto současně s určitými druhy spolků českých vznikají podobné spolky německé a naopak. Když vznikl Pražský Sokol, vzniká v Liberci Turnverein. Když se v roce 1847 pořádala sbírka k založení české průmyslové školy, mezi největší přispěvatele patří město Olomouc a významný moravský podnikatel německého původu Vojtěch Klein.

Dnes již nedokážeme zcela ocenit, jak významné bylo například založení „Jednoty umělců hudebních ku podpoře vdov a sirotků...“ Pochopitelně, že se jednalo o vdovy a sirotky po hudebnících. Ale koncerty, které byly pořádány právě touto občanskou institucí, nebyly ledajaké. Představovaly vrchol soudobého interpretačního umění, neboť hlavní roli zde hrál smysl dobročinnosti. A tak se veřejnosti dostalo kvalitního hudebního umění a ještě navíc zadostiučinění, že přispívala na sociálně významný počín. A tak se ve vědomí veřejnosti pěstovala i odpovědnost občanská. Podobné spolky byly založeny i v jiných metropolích – Vídeň 1771, Londýn 1738, Berlín 1801.

Z výše uvedeného logicky vyplývá, že na vzniku a rozvoji občanské společnosti by se měly podílet i podnikatelské subjekty. Samozřejmě. Existuje cosi jako Společenská odpovědnost firem a mezisektorové partnerství (*Corporate Social Responsibility & Cross Sector Partnership*).

Karel Čapek (na snímku vlevo) v roce 1924 napsal:

„Vidíme také, že do značné míry stoupla životní úroveň velmi mnoha lidí; ale naprosto není vidět, že by stouplu i to, co lze nazvat kulturní a sociální službou majetných vrstev... Nově získaný majetek se nenaučil konat svou veřejnou službu, která by jej do jisté míry ospravedlnila. Z hlediska veřejných zájmů jsou to prostředky málo nebo špatně využité. Ani v době největší konjunktury jsme nepozorovali, že by u nás majetkový vzestup nechával po sobě trvalé a veřejné hodnoty.“

My říkáme, že byznys je také občanem komunity. Otázkou je, jestli o tom ví. Andrew Carnegie, americký průmyslník sklonku 19. století, byl přesvědčen, že bohatí lidé mají morální povinnost dělit se s ostatními o svůj majetek. Tvrdil, že veškeré osobní jmění, které přesahuje rámec rodinných potřeb, by mělo být považováno za fond určený pro dobro společnosti. Myšlenka, že bohatí členové společnosti mají povinnost podporovat ty méně šťastné, je velmi starého původu. Změnami prochází jen způsob, jakým se tak děje.

Svět počátku 3. tisíciletí je světem mnohonásobně zmenšeným a mnohem více propojeným, než tomu bylo kdy předtím. Jedním ze znaků globalizace je i narůstající moc komerčních subjektů. Je zřetelným faktem, že ekonomická moc v mnoha případech vítězí nad mocí politickou, jakkoli může být její legitimita sporná. Díky síle veřejného mínění však ani tato moc není neomezená. Veřejné mínění se stává náročnějším a očekává, že business si při vědomí své moci uvědomí i své závazky. Postoje „racionálního idiotismu“ orientovaného na exploataci a okamžité zisky se prokazují jako

neudržitelné a kontraproduktivní. Amorálnost často nezůstává bez odsouzení. Vlivná antiglobalistická hnutí, masivní demonstrace či spotřební bojkoty podnikům tuto skutečnost v minulých desetiletích důrazně připomněly.

Neznamená to však, že by byl od podniků naivně očekáván čistý altruismus. Mnohem spíše by se tato očekávání dala pojmenovat jako „občanské chování“. Neboť i business je občanem ve své komunitě, a proto vůči ní nemůže být lhostejný. Dobrý stav okolního prostředí je i jeho ziskem, umožňujícím mu, mimo jiné, snadnější a méně rizikové fungování. Mnohé výzkumy navíc dosvědčují, že pozitivní obraz firmy v očích veřejnosti vede ke zvýšení obrátu a zejména k dlouhodobé udržitelnosti firmy. Jde tedy o tzv. „win-win“ situaci, kdy nikdo neprohrává, a všichni získávají. Na těchto základech se zrodil koncept společenské odpovědnosti firem.

Nechtěl jsem použít jeho jméno, protože vůči hlavě státu budme loajální. Ale o to nejde. Masaryk měl za to, že republika trpí přílišným partajnictvím. Když politik trvá na tom, aby se občanská společnost zredukovala na soubor politických stran, je jasné, že to je principiálně odlišný přístup k postavení občana ve společnosti a jeho politické a veřejné roli. Občanská společnost je u nás pořád v nedohlednu také proto, že občané nejsou ochotni se ve veřejných záležitostech angažovat. To souvisí s tím, že žijeme ve společnosti, která je spotřební. Svádí nás, abychom nakupovali, zadlužovali se, obdarovávali se více či méně nesmyslnými cetkami. Ale je to společnost, v níž se žije velmi pohodlně. Jak říkal jeden americký sociolog: aby mohla spotřební společnost fungovat, musí si svého spotřebitele vychovat. A to přesně dělá. Vezměte si, kolik dostáváte týdně reklamních letáků na rozmanité druhy zboží.

Člověk je masírován tím, co všechno se mu nabízí a bez čeho se zdánlivě nedá žít. Kalkuluje se s tím, že společnost je rozdělena podle Gaussovy křivky. Polovina je normálně inteligentní, čtvrtina je podprůměrně inteligentní a čtvrtina je nadprůměrná. Čím méně inteligentní člověk, tím snáze je manipulovatelný. Vzdělaný a kultivovaný člověk se přece mnohonásobně nezadluží, jako to udělaly tisíce domácností. To není jev, který by svědčil o "racionálním" chování. Samozřejmě, ale rozdíl je v tom, že doposud nikdy předtím neexistovala společnost, která mohla nabídnout všem bez výjimky takové množství spotřebních statků.

Z tohoto pohledu je absurdní vzpomínat na dobu reálného socialismu, kdy byly v obchodě jedny kozačky. Stejně tak je absurdní, když je dnes ve třiceti obchodech sto druhů kozaček. Lidé se ocitají v situaci sovětských Židů, kteří emigrovali do Izraele a vrátili se do Sovětského svazu, protože byli vystaveni dennodenní volbě. Pořád se museli rozhodovat. To je trvalý stav člověka ve spotřební společnosti. Každý den se rozhoduje, zda si koupí to nebo ono. Jistě, navíc spotřební společnost je ustavena tak, aby spotřebitel příliš nepřemýšlel a bavil se. Všechno musí být zábavné a všichni se musí bavit. I když se srazí čtyři osobáky, zpráva o tom musí být zábavná. Stejně tak vzdělání. Komenský sice říkal škola hrou, ale nemyslel to přece tak, že si sedneme do kruhu, uděláme si ohníček a každý si bude říkat, co chce. V určitém věku hra končí, jenže naše společnost by si dnes nejraději hrála pořád. A všechny vnější impulsy ji k tomu ponoukají. Žijeme v době, kdy se dramaticky zkracuje čas mezi objevem a jeho přeměnou ve zboží. Když Edison objevil žárovku, trvalo patnáct let, než se jí začalo svítit. Když někdo vymyslel iPod, dostal se na trh během roku a svět začal šílet. Tato disproporce způsobí, že s postupujícím věkem budou starší lidé ztrácet šanci na vzestup, protože nebudou stačit tempu mladé generace. Ta se do rychlého světa iPodů a iPhoneů narodila, kdežto já se narodil do světa, kdy jsme měli jedno rádio. Mladí tedy budou nadávat: my na vás musíme dělat, a staří budou říkat: ale my jsme si na sebe vydělali. Ne, ale musíme o tom alespoň vědět. Tento mezigenerační konflikt, který začíná jasně prosvítat, se týká pádu autorit a rozkymácení hodnotových systémů. V minulosti existoval tradiční respekt vůči stáří, dnes pomalu uhasíná. **Do dalších dnů bychom si tedy měli přát, abychom se méně bavili a více přemýšleli, aby se více kultivovala naše politická scéna a aby občané byli více ochotni se angažovat ve věcech veřejných. To je jediné možné řešení problémů doby. Jinak se iniciativy ujmou jiní. Už to téměř začalo.**

Petr Andrlé

Muzeum kočárů ve spolupráci s Olomouckým krajem pořádají

Josefrol 2013

Motto: „UMĚNÍ, KRÁSA A PŘÍRODA”

VI. ročník mezinárodního srazu mistrů řemesla kolářského a kočárnického,
aneb setkání milovníků historických kočárů, koní a mistrů opratí

Na co se můžete těšit?
ukázka zapomenutých řemesel 18. století
střetnutí kočárů a mistrů koňských spřežení
v neděli zahráje a zazpívá Asonance
ukázka výroby cestovního kočáru
projezdy v historických kočárech
soutěže pro děti i dospělé
bohaté občerstvení

20. a 21. ČERVENCE 2013 zámecký park Čechy pod Kosřem - Česká republika

www.historickekokary.cz

Sobota: 9:00 – 18:00 slavnostní zahájení: 10:00

Neděle: 9:00 – 17:00 slavnostní ukončení: 16:00

Vstupné: dospělí 80,- Kč, děti 60,- Kč

Akce se koná pod záštitou hejtmana Olomouckého kraje Ing. Jiřího Rozbořila a za finančního příspěví Olomouckého kraje.

Muzeum kočárů ve spolupráci s Olomouckým krajem pořádají

Josefrol 2013

Motto: „UMĚNÍ, KRÁSA A PŘÍRODA”

VI. ročník mezinárodního srazu mistrů řemesla kolářského a kočárnického,
aneb setkání milovníků historických kočárů, koní a mistrů opratí

Na co se můžete těšit?
ukázka zapomenutých řemesel 18. století
střetnutí kočárů a mistrů koňských spřežení
v neděli zahráje a zazpívá Asonance
ukázka výroby cestovního kočáru
projezdy v historických kočárech
soutěže pro děti i dospělé
bohaté občerstvení

Ta zpráva o nových mediálních aktivitách Andreje Babiše má trochu prozaičtější pozadí, než spekulují publicisté a politologové.

Okolnosti byly docela všední, tak jak to u velkých událostí bývá: Babišovi v inkriminovaný den odpoledne zatelefonovala Babišova manželka:

"Andreji, až půjdeš domů z práce, nezapomeň koupit Mladou frontu!"

Babiš se vrátil domů a řekl manželce:

"Vzal jsem ti i Lidovky."

Capo di tutti capi (Foto Jiří Wagner)

od prvního července je nás v EU více

DOBRO DOŠLA HRVATSKA

(VÍTEJ, CHORVATSKO)

Kolik má Chorvatsko obyvatel?

(v roce 2012)

■ = 1 milion

NĚMECKO
81,8 milionu

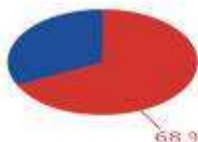
CHORVATSKO
4,4 milionu

MALTA
0,4 milionu

12,3 milionu
turistů navštívilo Chorvatsko
v roce 2012

Chorvatů hlasovalo
PRO vstup
Chorvatska do EU
(referendum z roku
2012)

11

poslanců bude mít
Chorvatsko v
Evropském
parlamentu po
volbách v roce 2014

Zoran Milanović
Předseda vlády
Chorvatska
(od roku 2011)

1 euro

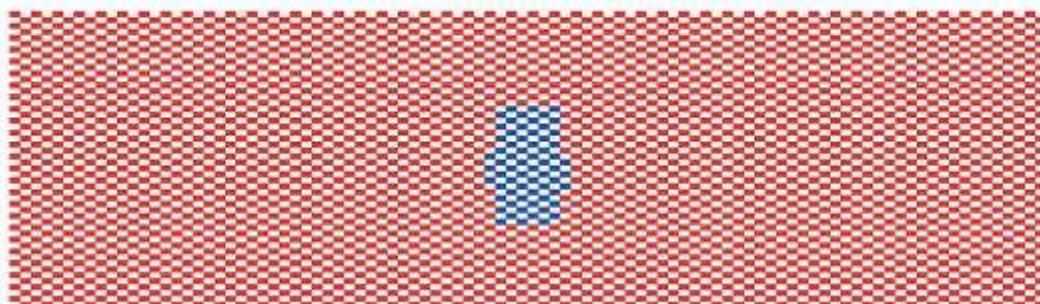

7,4812 kuny

Chorvatsko má více než 1200 ostrovů, z toho je 66 obydlých

■ = 1 neobydlený ostrov

■ = 1 obydlený ostrov

1 216 659 uživatelů širokopásmového internetu (2012)

Chorvatsko je šik

Chorvati přišli s kravatou
(slovo 'kravata' - francouzsky 'cravate' - pochází z
Chorvatska)

Jediné muzeum vltavínů na světě

Jediné muzeum na světě, které je zaměřené výhradně na vltavíny, vzniklo v Českém Krumlově. Občanské sdružení Muzeum vltavínů ho otevřelo ve čtvrtek 20. června v 9 hodin v domě v Panské ulici č. 19. Expozice umístěná ve dvou podlažích je interaktivní, s cílem zaujmout nejen geologické nadšence, ale i laiky. Kromě sbírky těchto drahých kamenů pocházejících z jižních Čech, Moravy i Chebska tam návštěvníci najdou také třeba mikroskopy a různá audiovizuální zpestření.

„Chceme ukázat všechny vlastnosti, pro které jsou vltavíny tak krásné. Lidé se seznámí se základními tvary, typy povrchů i škálou barev. Zjistí například, že není zelená jako zelená,“ vysvětluje Vít Kršul z občanského sdružení, které vzniklo před sedmi lety právě s cílem vybudovat toto muzeum. Představí nejrepresentativnější vzorky vltavínů, jaké kdy byly ve veřejné expozici k vidění. Tyto kameny, jimž jsou přisuzovány i léčitelské účinky, mají tajemný původ. Návštěvníci proto poznají celý příběh vltavínů v širším kontextu: od jejich dramatického vzniku až po dnešní laboratorní experimenty i zajímavosti týkající se meteoritů, nebezpečných asteroidů či velkého vymírání živočichů v historii Země.

Vltavíny jsou číré přírodní sklo, mají pestrou škálu zelených až hnědavých odstínů a nezaměnitelnou povrchovou strukturu. Vznikly po dopadu meteoritu na Zemi před zhruba 14,5 milionu let na území dnešního Bavorska. Ten svou ohromnou energií přetavil písek, který na místě dopadu byl, a ohromným tlakem ho vymrštil 250 až 400 kilometrů směrem na severozápad, zejména do jižních Čech. Zde se dosud vltavíny nacházejí v různých vrstvách, zejména v třetihorních šterkopiscích. Nejznámější lokality leží v pásu na západním okraji Českobudějovické pánve mezi Pískem a Novými Hrady. *„Český Krumlov je poblíž těchto nalezišť a jeho další úhodoje turistický ruch po celý rok. Muzeum chceme mít otevřené i v zimě,“* dodal Kršul.

Je to další novinka v letošní výstavní nabídce Českého Krumlova, kde nedávno přibyly dvě expozice Zemské výstavy v Regionálním muzeu a v nově opravené synagoze. Muzeum vltavínů vzniklo pod záštitou města Český Krumlov a Českokrumlovský rozvojový fond je oficiálním partnerem projektu. Přípravné práce podpořil i Jihočeský kraj. Některé vzorky si mohou zájemci prohlédnout i v elektronické databázi muzea na webové adrese www.vltaviny.cz.

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ WIKI MILUJE PAMÁTKY

Wiki Loves Monuments/Wiki miluje památky je mezinárodní fotografická soutěž, jejíž účastníci se snaží co nejlépe nafotografovat nějakou kulturní památku.

Nejlepší práce vybírá komise, která vítězné autory ocení finančními i jinými odměnami. V letošním roce probíhá soutěž již podruhé také v České republice.

Její cílem je získat kvalitní fotografie českých, moravských a slezských památek, které budou zájemcům dostupné pod svobodnou licencí Creative Commons.

Soutěžní fotografie budou autoři nahrávat v průběhu měsíce září na server [Wikimedia Commons](https://commons.wikimedia.org/).

Nahráním fotografií autoři poskytují své snímky pod svobodnou licencí, zpravidla Creative Commons BY-SA 3.0, zkratka CC-BY-SA-3.0. To prakticky znamená, že fotografii může pak používat kdokoli na světě. Ke snadnějšímu nahrávání jsou na české Wikipedii sestaveny seznamy kulturních památek podle jednotlivých obcí či okresů. Účastníky soutěže jsou dobrovolníci, ať už wikipedisté, „běžní fotografové“ nebo turisté, kteří přispívají podle [pravidel soutěže](#). Fotografie nemusí být z posledního roku – autoři mohou přihlásit do soutěže i starší fotografie. V každém případě by se mělo jednat o technicky a obsahově kvalitní fotografie, které především přinesou informaci o podobě památkového objektu či krajiny. Tato hlediska pak posuzuje porota, která je složena z fotografů, památkářů a zástupců Wikipedie. Fotografové posuzují technickou a

obrazovou kvalitou, památkáři kvalitou informační a wikipedisté použitelnost fotografií pro projekty Wikimedia. Zasedání poroty proběhne v říjnu 2013 a deset nejúspěšnějších fotografií pak z národních kol postupuje do celosvětového finále. Slavnostní vyhlášení vítězů pak proběhne celosvětově na konci listopadu. V České republice se tak stane na 5. Wikikonferenci v Praze. Soutěž proběhla poprvé v Nizozemsku v roce 2010 pod názvem „Rijksmonument“. Výsledkem bylo více než 12 500 fotografií nizozemských památek. Následujícího ročníku v roce 2011 se zúčastnilo již osmnáct evropských států a databáze svobodných fotografií evropských památek byla obohacena o téměř 170 000 fotografií od více než 5 000 fotografů. Tento výsledek byl mimo jiné zapsán do Guinnessovy knihy rekordů, neboť se jednalo o největší fotografickou soutěž, která byla na světě zorganizována. Následující ročník (loňský) proběhl již ve třiceti šesti státech po celém světě. Přes 15 000 autorů během loňského léta pořídilo přes 350 000 fotografií.

Ročníku 2012 se poprvé zúčastnili i autoři z České republiky. Celkem bylo do soutěže přihlášeno 17 131 fotografií památek na území České republiky od 398 autorů. Česká republika, která se zúčastnila soutěže poprvé, tak obsadila co do počtu fotografií sedmé místo. Podobného výsledku bylo dosaženo přitom i v mnohem větších, a kulturně rozmanitějších zemích, mezi které patří například Indie (15 909 fotografií), či Spojené státy (22 031).

Soutěž organizuje Wikimedia Česká republika ve spolupráci s ostatními organizacemi podobného druhu v Evropě.

PŘIJEDE K NÁM GLEN MILLER ORCHESTRA

Proslulý orchestr odehraje v lednu příštího roku osm koncertů, na kterých představí svůj nový program nazvaný The Best of Glenn Miller Orchestra. Uskupení je v Česku velmi populární, hity jako „Moonlight Serenade“ či „In the Mood“ si chodí poslechnout naživo stovky lidí a koncerty bývají často rychle vyprodány.

Nejslavnější swingový orchestr na světě přijede začátkem roku zahřát české publikum svou legendární show. Turné bude probíhat od 5. do 14. ledna 2014 a kromě tradičního vystoupení v pražském Obecním domě zavítá orchestr též do Brna, Ostravy, Plzně, Českých Budějovic, ale nebude chybět ani Zlín, Liberec či Hradec Králové. „Každé dva roky svůj program měníme, ale ty nejdůležitější skladby, třeba In The Mood nebo Moonlight Serenade, nemůžeme vynechat. Lidé se na ně těší, ožijí při ní. Odcházel by zklamání, kdyby ji nedostali.“// říká Wil Salden, kapelník této báječné swingové party.

Kapela odehraje až 300 koncertů ročně, avšak vždy přijíždí „in the mood“ v dobré náladě a s úsměvem na tváři. Historie původního amerického tělesa Glenn Miller Orchestra sahá do třicátých let minulého století. Glenn Miller se ve svých třiceti pěti letech stal hvězdou tehdejší hudby. Hubený, vážně vypadající muž přinesl nový zvuk, založený na perfektní harmonii celého orchestru. Na podzim roku 1939 začala rádia hrát hudbu jeho orchestru a skladby In the Mood, Pennsylvania 6–500, String of Pearls a Moonlight Serenade se okamžitě staly populární po celém světě. V roce 1942 přišel Miller s nápadem spolupracovat s americkým letectvem a založil U. S. Air Force Orchestra. 15. prosince 1944 měl Miller letět ze Spojeného království do Paříže hrát pro vojáky, kteří ji nedlouho předtím osvobodili. Jeho letoun odlétl ze základny RAF Twinwood Farm v Claphamu v hrabství Bedfordshire a zmizel nad kanálem La Manche. Jeho tělesné ostatky ani vrak jeho letounu nebyly nikdy nalezeny.

NAPOLEON ŽÁDNÝM KOMPLEXEM MALOSTI NETRPĚL

Oč jsou ve srovnání s průměrnou populací menší, o to bývají agresivnější. Mluví hlasitě, mívají výraznou gestikulaci, jsou soupeřiví, vznětliví, malicherní, často urážliví a snaží se prosadit, kde to jenom jde. Takoví jsou jedinci trpící komplexem malých mužů.

Přestože se napoleonský komplex nazývá po slavném francouzském císaři a vojevůdci Napoleonovi Bonapartem, je dávno prokázáno, že Napoleon ve skutečnosti nejenže nebyl menší než průměrný Francouz žijící v jeho době, ale že dosahoval dokonce vyšší výšky, než byl tehdejší průměr. Napoleon měřil přibližně 168 centimetrů (podle některých údajů dokonce 170 centimetrů) a jakkoli by v dnešní době mohl trpět komplexem malých mužů, ve své době byl spíše vysoký, protože muži dosahovali v průměru 162–165 centimetrů. Takže jestliže Napoleon Bonaparte něčím trpět rozhodně nemohl, pak právě napoleonským komplexem.

Zajímavé je, že tento omyl se nadále rozšiřuje. Běžně se s ním můžeme setkat dokonce i v nejrůznějších televizních a filmových zpracováních Napoleonova života, kde bývá zcela mylně představován jako malý muž, který si musí nějak kompenzovat komplex ze své výšky, a kompenzuje si ho právě tím, že se snaží dosáhnout co největší moci a co největšího vlivu.

Podle historiků byl Napoleonův domnělý malý vzrůst odvozován jednak ze špatné délky míry francouzského coulu, který byl o sedm procent delší než nynější anglický coul, a jednak ze špatného překladu výrazu *le petit caporal*. Do angličtiny se tento výraz nepřesně překládal jako „malý kaprál“, ačkoli Francouzi v tomto kontextu slovo „petit“ (malý) používají pro vyjádření postavení a nikoli výšky.

O tom, že Napoleon Bonaparte netrpěl komplexem ze své výšky, svědčí podle odborníků i to, že se bez problémů obklopoval strážci, kteří dosahovali nadprůměrné výšky, takže ve srovnání s nimi (ale pouze s nimi) mohl na první pohled menší vypadat. Lidé se skutečným napoleonským komplexem se mezi vysokými jedinci obvykle příliš dobře necítí, a když můžou, takovému srovnání se vyhýbají. Napoleonský komplex se po slavném francouzském císaři jmenuje neprávem.

Malí versus vysocí

Dalším mýtem je hojně rozšířená představa, že všichni muži malí vzrůstem trpí napoleonským komplexem. Ve skutečnosti se to s napoleonským komplexem má stejně jako s každým jiným komplexem. Někteří malí muži jím jistě trpět můžou, a také trpí, ale není to pravidlo. Jinými slovy – ne každý malý muž, který hlasitě mluví, má výraznou gestikulaci, někdy bývá slovně (i jinak) agresivní a má politické ambice, zároveň trpí napoleonským komplexem. Jeho chování může mít jiné příčiny, může pramenit z jeho osobnosti, ale nemusí mít nic společného s výškou.

Napoleonský komplex se projevuje u těch mužů, kteří se nedokázali se svojí výškou vyrovnat, ovšem existuje spousta malých mužů, kteří to zvládli a pro něž není výška podstatná. Vysocí muži mohou být stejně agresivní a mohou mít stejně tak mocenské ambice. Podle vědeckých závěrů odborníků z University of Central Lancashire ztrácejí vyšší muži trpělivost dokonce častěji než ti nižší a také se snadněji rozzlobí. Tyto výsledky vzešly ze studia syndromu malého muže neboli napoleonského komplexu, kdy se teoreticky předpokládá, že menší muži jsou agresivnější, aby mohli dominovat vzrůstově vyšším jedincům.

„Výsledky se shodují s názorem, že syndrom malého muže je mýtus,“ tvrdí doktor Mike Eslea. „Když lidé vidí malého agresivního muže, mají tendenci si myslet, že je nazlobený kvůli svému vzrůstu, ale všimnou si ho jen proto, že agresivní chování přitahuje pozornost. Pak mají tendenci dělat rychlé závěry, které jsou často mylné. Agresivní malý muž ve skutečnosti nemusí trpět žádným komplexem ze své výšky. Jestli něčím malí muži trpí, pak tím, že je jim podsouván napoleonský komplex.“

Komplex méněcennosti

Malý muž = muž s napoleonským komplexem je tedy mýtus. Jak jsme však zmínili, neznamená to zároveň, že komplex malých mužů neexistuje. Někteří muži se s ním potýkají celý život. Byli kvůli své výšce odstrkovaní jako děti, spolužáci se jim posmívali, dívky o ně nejevily zájem a oni si své větší či menší trauma s sebou vzali i do dospělosti.

Co přesně tedy napoleonský komplex je? Je to lidové označení pro specifický psychický komplex vycházející v užším významu z malé výšky a v širším z jakékoli fyzické indispozice. Není to odborný termín, v odborné literatuře se používá pouze jako hovorový. Mnohem častěji bývá připisován mužům, ale i ženy mohou mít a mívají komplexy ze svého malého vzrůstu – především pak v současné době, kdy ideálem krásy je vysoká žena s dlouhýma nohama.

Napoleonský komplex bývá často spojován se jménem psychologa [Alfreda Adlera](#), který byl žákem [Sigmunda Freuda](#). Adler jej ale pouze popsal, vysvětlil jeho podstatu, ale s konkrétním označením „napoleonský komplex“ nemá nic společného. Klíčovým konceptem v Adlerově teorii byl vnitřní komplex – komplex méněcennosti.

Tento koncept mohl být částečně inspirován Adlerovými vlastními zážitky během jeho prostonaného dětství zahrnujícího záchvaty křivice, které mu zabraňovaly v chození až do jeho čtyř let. Adler považoval pocit méněcennosti za důsledek vrozené nebo získané tělesné vady, případně orgánovým nedostatkům. Vycházel z Nietzscheho učení o vrozené vůli k moci. Vrozená vůle k moci bývá podle Adlera často v konfliktu s vrozenými pocity méněcennosti. Pocity méněcennosti mohou být navenek přiznané, nebo s větším či menším úspěchem skrývané. V obou případech může člověk na pocity méněcennosti rezignovat, nebo je může aktivně kompenzovat.

Malí muži a vysoké ženy

Jestliže lidé nižšího vzrůstu svůj komplex nezvládnou, chovají se zhusta tak, jak se o nich říká. Bývají značně ctižadostiví a chtějí dosahovat velkých životních úspěchů. Jedinci s napoleonským komplexem mohou být skutečně nadměrně útoční, nepřátelští, hádaví, vztahovační a urážliví, pokud si někdo udělá legraci z jejich výšky. Takovým mužem byl například Curley ve slavné knize Johna Steinbecka [O myších a lidech](#). Komplex z malé výšky si vybíjel vyvoláváním rvaček s vysokými a urostlými muži a také tak, že svým zaměstnancům dával najevo nadřazenost, pohrdání až nenávisť.

Běžné jsou i případy politiků, u nichž se objevuje časté agresivní a hádavé chování a pocit nadřazenosti. Kupříkladu o bývalém francouzském prezidentovi [Nicolasi Sarkozym](#) se mluvilo jako o muži s napoleonským komplexem a tradovalo se, že si dává vysoké vložky do bot, aby působil vyšší. On se jednou ohradil, že kdyby trpěl nějakým komplexem, nevzal by si za ženu vysokou Carlu Bruni, herečku, zpěvačku a bývalou modelku. Ovšem i toto chování bývá považováno za důkaz napoleonského komplexu.

Malí muži prý mají zálibu ve vysokých ženách, aby svůj komplex jednak kompenzovali, a jednak aby dali najevo okolí, že oni přece žádný komplex ze své výšky nemají. I tentokrát je třeba podotknout, že existuje spousta malých mužů s vysokými ženami, kteří výškový rozdíl zkrátka a dobře neřeší.

Jak se člověk vidí

Naše komplexy mívají často hluboké příčiny a jsou úzce spjaty s naším sebehodnocením. Psycholog Jan Vymětal v knize *Úzkost a strach u dětí* uvádí: „Součástí osobnosti je vlastní sebezpojetí, tedy to, jak člověk sám sebe vidí a hodnotí. Naše základní životní spokojenost či nespokojenost se sebou samým je přitom dána rozdílem mezi naším sebehodnocením a ideální představou o tom, jací bychom chtěli být. Čím je tento rozdíl menší, tím jsme spokojenější a vyrovnanější, čím je tento rozdíl větší, tím jsme nespokojenější a nevyrovnanější.“

Ačkoli všichni máme o sobě nějakou představu a nějak se hodnotíme a oceňujeme, zdaleka ne všichni se vidíme reálně. Sebehodnocení není nic snadného. Staré tamilské přísloví říká: „Žížala, jak se na sebe dívala, konstatovala, měřím tři míle – bezmála.“ Naše sebehodnocení však nemůže být podle francouzského psychoanalytika J. D. Nasia nikdy zcela objektivní, protože ho ovlivňuje

příliš mnoho faktorů, které rovněž nemusejí být objektivní, případně jdou proti sobě a dále se mění – alespoň některé z těchto faktorů – v čase.

„Člověk má o sobě nějakou představu a podle té se hodnotí,“ tvrdí J. D. Nasio. „Tato představa však není konstantní, protože život nás vrhá do nových a nových situací, které naši představu o sobě mohou měnit. Naše sebehodnocení je závislé na tom, jak konkrétní situace zvládneme, jak v nich dokážeme obstát, a především, jak nás v určitých situacích hodnotí a oceňují ostatní.“ Vliv jiných lidí na naše sebehodnocení je mnohem větší, než si mnozí z nás jsou ochotni připustit. Ačkoli často a rádi říkáme, že názor ostatních pro nás není podstatný či že nás dokonce vůbec nezajímá, bylo mnoha výzkumy potvrzeno, že lidé z našeho okolí se na našem sebehodnocení podílejí velkou měrou.

Mezi ty, kteří na nás mají největší vliv, patří v dětství jednoznačně rodiče. K rodičům se postupně přidávají další lidé, kteří naše sebehodnocení ovlivňují. Jsou to sourozenci, příbuzní, učitelé ve škole, kamarádi, vrstevníci, v dospělém věku pak kolegové v práci. Podle amerického psychologa Carla Rogerse, představitele takzvané humanistické psychologie, má každý z nás dvě základní potřeby.

Tou první je potřeba rozvíjet svůj potenciál (potřeba seberealizace) a tou druhou potřeba pozitivní zpětné vazby neboli pozitivního přijetí ze strany druhých. Obě tyto potřeby se navzájem ovlivňují. Pokud nás druzí pozitivně nepřijímají, nedokážeme se plně rozvíjet a pozitivně oceňovat své schopnosti. Když vám vaše okolí bude vnucovat představu, že trpíte komplexem malého muže, pak existuje pravděpodobnost, že se u vás tento komplex do jisté míry skutečně projeví.

Vyzrajte na komplexy

Sebehodnocení jde vždycky ruku v ruce s komplexy. Podle **Carla G. Junga** je možné s komplexy zacházet v zásadě čtyřmi způsoby. Prvním je takzvané vytěsnění komplexu a s ním spojených negativních pocitů mimo vědomí. Jedině ale stojí toto vytěsnění spoustu energie, takže s vytěsněním bývá spojována velká únava či dokonce úplné vyčerpání a deprese. Vytěšňované obsahy se navíc mohou drát do vědomí ve formě různých nutkavých myšlenek a představ, nepřiměřených strachů či úzkosti i například formou závislostí. Vytěsněný komplex se může projevat i jako kritický vnitřní hlas, který všechno shodí, zpochybní a nic mu není dost dobré.

Dalším způsobem, kterým zacházíme s komplexy, je projekce. Svoje vlastní chyby a komplexy připisujeme ostatním, což nám pomáhá vyrovnat se s těmi svými v souladu s heslem „když oni, tak já taky“.

Třetím způsobem, kterým se vyrovnáváme s komplexem, je identifikace. Jde o nevědomý pochod, při němž se jedinec ztotožní s jiným jedincem, skupinou nebo organizací, které mu imponují a kde na své komplexy může zapomenout.

Pouze čtvrtý způsob zacházení s komplexem je podle Junga zdravý a je součástí procesu individuace neboli vývoje jedince v jedinečnou osobnost. Nazývá se konfrontace a je prvním krokem k integrování osobnosti, jež byla dosud vnitřně rozpolcená. Během konfrontace se laicky a jednoduše řečeno s komplexem střetnete, pochopíte jej a vyrovnáte se s ním, případně jej sami „přeměníte“ v něco pozitivního.

Ideální „já“

Rakouský dramatik **Johann Nepomuk Nestroy** žijící v devatenáctém století prohlašoval: „Myslím si o každém to nejhorší, i o sobě, a zmýlil jsem se jen málokdy.“ Psychologové tvrdí, že ideální pro naši psychickou pohodu je takové sebeocenení a sebehodnocení, které se nejvíce blíží reálnému já a není ani příliš snížené, ani příliš zvýšené. Snížené sebeocenení má za následek množství psychických problémů, komplexy méněcennosti včetně napoleonského komplexu a neschopnost seberealizace.

Milan Nakonečný ve své knize „Psychologie osobnosti“ o sníženém sebeoceňování říká: „Člověk si připisuje nižší možnosti, než ve skutečnosti má, nedoceňuje například své schopnosti, svou sociální a jinou hodnotu, význam svých činů atd. Důsledkem toho je omezení aktivity a nízké aspirace.“

Ke zvýšenému sebeoceňování pak uvádí: „Člověk si připisuje větší možnosti, než ve skutečnosti má, přeceňuje své schopnosti, svou hodnotu a význam svých činů, je nedostatečně sebekritický a ujímá se i úkolů, na něž nestačí. Menší sebepřeceňování může mít i pozitivní význam, protože vede k odvaze, která se může vyplatit. Ale příliš velké přeceňování sebe sama může vést naopak k selhání a k následnému sebeobviňování. Sociometricky je prokázáno, že osoby se zvýšeným sebeoceňováním nejsou ve skupině tak oblíbené jako osoby s nižším sebeoceněním. Lidé, kteří se oceňují příliš vysoko, nejsou populární, jsou pokládáni za domýšlivé, mívají sociální konflikty, protože mají nerealistická očekávání od druhých; vykazují také malou odolnost v situacích ohrožení.“

Napoleonský komplex (stejně jako jiné komplexy) může motivovat i k jiným než násilným sklonům v chování. Někdy se může stát hnacím motorem, díky kterému se budete zdokonalovat, zlepšovat ve svých schopnostech a posouvat dál. Podstatné je naučit se na sebe správně nahlížet a pokoušet se své komplexy zvládnout. Být malý není žádný handicap. Být agresivní, útočný, přehnaně ješitný a vzteklý ano.

Oidipův komplex

Je odvozen od starořeckého mýtu o králi Oidipovi, který se nevyhnul věštbě, zabil otce a oženil se s vlastní matkou. Freud tímto termínem označoval nevědomé erotické tíhnutí syna k matce a dcery k otci, spojené s bází z trestu, protože rodič stejného pohlaví je pocíťován jako sexuální soupeř, a proto je nenáviděn a je mu přána smrt. Jde o součást vývoje dítěte, pokud se komplex nezvládne, v dospělosti se stává základem neurózy.

Laiosův komplex

Svůj název získal podle Oidipova otce Laiose a vyplývá z utlačování syna otcem. Jestliže otcové jsou na syna přehnaně přísní, utiskují ho, odstrkují od sebe a nedávají mu najevo vřelost, nýbrž citový chlad, synové pak mohou být k otcům reaktivně agresivní.

Thersitův komplex

Nelíbí se vám, jak vypadáte, a činí vám to problémy v běžném životě? Možná trpíte právě tímto komplexem! Jeho podstatou jsou nutkavé představy týkající se předpokládané nedokonalosti nebo ošklivosti vlastního těla. Lidé s těmito problémy mají často problém podívat se i jen do zrcadla, nesnášejí své tělo, nelíbí se sami sobě, což činí mimo jiné velké potíže i v sexuálním životě.

Komplex Petra Pana

Petr Pan je pohádková postava chlapce ze Země Nezemě, kde se nestárne, kde se žije život plný dobrodružství a splněných snů a kde nikoho netrápí typické dospělé povinnosti. Mužům trpícím komplexem Petra Pana vyhovuje být věčným chlapcem. Dospět totiž znamená přijmout odpovědnost za své chování a jednání, a to se jim vůbec nezamlouvá. Nezralost se může projevat například střídáním povrchních vztahů.

Kainův komplex

Jde o konflikt mezi negativním vztahem ke svým sourozencům a povinností je milovat a vycházet s nimi. Často se stává, že dítě i dospělý pocíťuje k sourozencům rivalitu, závist, někdy dokonce i agresi, nedokáže s nimi vycházet a spolupracovat, ale zároveň si uvědomuje, že jeho pocity jsou špatné. Tento rozpor pak může jeho skrytou agresi vůči nim zvyšovat a vede k postupnému odcizování.

Komplex Johna Wayna

Jde o komplex nazývaný se podle amerického herce, který se objevoval ve filmech mezi třicátými až sedmdesátými lety dvacátého století. Herec vytvořil image statného a energického kovboje nebo vojáka. Mnoho mužů s tímto komplexem se stylizuje do „drsné podoby“, snaží se vypadat mužně a statečně ve snaze zakrýt vnitřní nejistotu a zranitelnost.

Komplex dona Juana

Trpí jím muži, kteří jsou přesvědčeni, že jim žádná žena neodolá, že dostanou každou, na kterou se jenom podívají. Své sebevědomí čerpají z počtu žen, jež svedli. Čím více svedených žen, tím jejich sebevědomí roste a tím si připadají lepší. Termín je odvozen od literární postavy španělského svůdníka ze sedmnáctého století, který vedl nevázaný sexuální život.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

BENUTZUNG **HERRENTOILETTEN**

KLEINER PENIS: 10 CENT

GROSSER PENIS: 2 EURO

Zajímavý marketingový tah jedné provozovatelky pánských WC v Německu. Téměř všichni házejí 2 EURA.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (820)

Nedávno jsem při jakési příležitosti dával k lepšímu jednu příhodu z dětství. Mí posluchači se na mé vyprávění dívali poněkud nedůvěřivě. Nedovedli si představit to, co jsem jim vyprávěl. Když jsem byl asi ve třetí třídě národní školy, museli jsme povinně chodit do prvomájových průvodů. Tenkrát jsme to vzhledem k našemu věku jako politickou újmu nechápali, byla tam někdy legrace, hodně lidí, alegorické vozy, všichni volali: *sláva, ať žije*.

Nerozuměli jsme tomu, leč volali jsme také. Jednou nás náš učitel Kobylka navedl, abychom vždy na jeho pokyn v průvodu volali „*ten kdo stojí na chodníku, podporuje Ameriku*“. Nechápali jsme, o co jde, i když jsme tehdy věděli velice dobře, že právě z Ameriky poslali na naše bramborová pole u nich speciálně vyvinutého „amerického brouka“, který měl rozvrátit naše socialistické zemědělství. Je docela možné, že ony prožitky raného dětství se v našich myslích uchovaly i do dnešních dnů. Pochopitelně, jako negativum. V Americe totiž žije například jakýsi Michael Rubens Bloomberg. Již více než deset let je starostou New Yorku. Má nějaké zvláštní myšlení. Za starostování tak velkého a složitého města si nechává platit symbolicky jeden dolar ročně. Řekněte sami, je to normální? Kolik asi berou jeho radní?

A tento člověk, někdy před více než před třiceti lety založil jakousi agenturu zabývající se poskytováním ekonomických informací. A jak jinak, nazval ji Bloomberg. V tomhle jsou ti Amíci sebestřední. Dneska je díky tomu miliardářem. Jak jednoduché, že?

Nu a nedávno se u nás jméno této agentury skloňovalo ve všech pádech. Představte si, že agentura Bloomberg se rozhodla zjistit, v kterém státě na světě je nejvíce neřestí. Zkoumali celkem čtyři základní neřesti. Požívání alkoholu, kouření, požívání drog a propadnutí kouzlu hazardu. Zkoumali takto více než padesát zemí a šli na to vědecky. Zjišťovali průměrnou spotřebu alkoholu a cigaret u občanů starších patnácti let, dále pak roční spotřebu drog (včetně léků) a roční obrat hazardních her v poměru k hrubému domácímu produktu.

Mezi námi, naše země nezaujímá v žádném ukazateli první místo. Nejvíce alkoholu se pije v Bělorusku, nejvíce cigaret se spotřebuje v Bulharsku, největší spotřeba drog je v Izraeli a hazardu nejvíce holdují na Filipínách.

Jenže celkové výsledky jsou pro nás strašné. Ve spotřebě alkoholu jsme celosvětově až čtvrtí a stojí nás to asi 17 miliard korun ročně. Pokud jde o drogy, máme celosvětově šesté místo, ve spotřebě tabáku jsme na místě devátém a stojí nás to asi 80 miliard a 18 000 mrtvých ročně. V hazardu jsme se umístili až na dvanáctém místě, utratíme za něj přes 33 miliard ročně.

Jenže když to analytici Bloombergu dali všechno dohromady, zjistili, že jsme ve sledovaných neřestech celkově první na světě. Z 57 zemí jsme získali dle použité metodiky s velkým náskokem 64, 5 bodů, když druhé Slovinsko má pouhých 58,8 bodů a třetí Austrálie 55, 8 bodů. Takže podle těch Amíků jsme nejzkaženější zemí na světě.

Jestli to není ovšem proto, že právě dost málo lidí stávalo při těch prvomájových průvodech na chodnících. A že se nám za to teď Blombergovi statistické mstí. Stejně by mě zajímalo, co s tím bude naše nová vláda dělat. Zejména s tím alkoholem a cigaretami. Konec konců, odborníka na statistiku tam máme svého.

**Dnes má svátek LIBUŠE/AMÁLIE. Zítř, ve čtvrtek OLGA/HELGA.
V pátek BOŘEK, v sobotu MARKÉTA, v neděli KAROLINA, v pondělí
JINDŘICH, v úterý LUBOŠ a ve středu MARTINA.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

